



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **R. K.**, bytem T. 384/1, T., zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2014, č. j. JMK 10362/2014, sp. zn. S-JMK 10362/2014/OD/Ib,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Hustopeče ze dne 29. 11. 2013, č. j. MUH/46775/13/405 (dále též „správní orgán I. stupně“) a citované rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 29. 11. 2013, č. j. MUH/46775/13/405 byl žalobce uznán vinen, že dne 29. 8. 2013 v 15:53 hod. na dálnici D-2 v úseku km 27 ve směru jízdy na Brno jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky BMW 535d, registrační značky: 7B6 4202 překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zákonem mimo obec o 30 km/hod. a více – okamžitá rychlost ve výši 178 km/hod. naměřená silničním rychloměrem PolCam PC2006 výrobní číslo 1247PL/2008; při zvážení možné odchylky

měřicího zařízení ve výši ± 3 % tolerance byla mu naměřena jako nejnižší skutečná rychlost jízdy 172 km/hod., přičemž na dálnici pro motorová vozidla je stanovena nejvyšší rychlost 130 km/hod. Svým jednáním porušil ust. § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), když při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/hod. a více, nebo mimo obec o 30 km/hod. a více, čímž se dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 citovaného zákona. Dle ust. § 125c odst. 4 písm. e) citovaného zákona mu byla uložena pokuta ve výši 3.000 Kč a dle ust. § 125 odst. 5 citovaného zákona zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 1 měsíce ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Žalobou ze dne 18. 9. 2014 brojil žalobce proti nesprávně zjištěnému skutkovému stavu, kdy měření nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, přičemž vozidlo na začátku měření mělo být menší než na konci měření, což pak má být v rozporu s návodem k obsluze měřicího zařízení, konkrétně článku 29 odst. 2 Pokynu ředitele ředitelství služby dopravní policie. Dále namítl neplatnost kalibrace měřicího zařízení, neboť ověření měřidla PolCam Českým metrologickým institutem v Brně proběhlo dne 9. 10. 2012. Předmětné měření však proběhlo v letním období, tedy dne 29. 8. 2013, je tedy nesporné, že vozidlo bylo tzv. přezuto na zimní a následně opět na letní pneumatiky, výměna kol tak mohla mít faktický vliv na průběh měření. Navrhl proto zrušit rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 12. 11. 2014 neuznal opodstatněnost žalobních námitek. K více týkající se nesprávného zjištění skutkového stavu věci citoval rozsudek NSS ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, o něž opřel žalobce svoji argumentaci, nicméně není příléhavý na projednávanou věc, neboť nutnost výsledku zasahujících policistů nenastala, neboť žalobce nezpochybnil výsledek měření (viz oznámení o přestupku ze dne 29. 8. 2013), k danému přestupku se nevyjádřil, nečinný byl v průběhu celého správního řízení. Nenavrhl provedení žádného důkazu, ani nevznosl během řízení před správními orgány jakékoli námítky. Správní orgány tak neměly důvod zpochybnit správnost provedeného měření, je zjevné, že měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, nebyla provedena manipulace s nastavením zoom při měření rychlosti motorového vozidla. Názor žalovaného o nadbytečnosti, eventuálně výsledku svědků – zasahujících policistů, což však ani žalobce nenavrhl, opřel o rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014.

K údajnému zvětšení měřeného motorového vozidla ke konci měření rychlosti žalovaný uvedl, že tvrzení žalobce nemá oporu v provedených důkazech. Z videozáznamu je zjevné, že vozidlo při započetí měření až k okamžiku skončení měření má na výstupu z měřicího zařízení stejnou optickou velikost. V žalobě nastíněném obrázku je vozidlo zvětšené, což ovšem nastalo až po skončení samotného měření (což mj. podporuje neuvedení času na obrázku žalobcem). Ukončení měření rychlosti se vztahuje k okamžiku dokončení měřené vzdálenosti v levém dolním rohu videozáznamu (vyhodnocení rychlosti následuje s časovou prodlevou). Do tohoto okamžiku dle návodu k obsluze nesmí být manipulováno se zoomem a taktéž měřené vozidlo nesmí být na záznamu větší než při zahájení měření (pak by bylo zjevné, že měřené vozidlo by jelo pomaleji než vozidlo, které měření provádělo).

Stran žalobní námítky týkající se neplatnosti kalibrace měřicího zařízení odkázal žalovaný na rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013, s vysloveným posouzením kalibrace, kdy právě zohledňovaná odchylka měřicího zařízení 3 %, která je aplikována na

výsledek měření, se ztotožnil. Důkaz ověřovacím listem potvrdil, že v době měření byl silniční rychloměr PolCam PC2006 řádně kalibrován.

Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí, ani řízení jeho vydání předcházející netrpí vytykány vadami, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

V návaznosti na doručení písemného vyjádření žalovaného podal žalobce dne 23. 2. 2015 repliku, v níž vyslovil nesouhlas s právními názory žalovaného. Citoval z návodu k obsluze, dle kterého „jako výstupy pro řešení a zpracování přestupku slouží videosekvence nebo tisk dvou snímků, tj. jeden z okamžiku zahájení měření a druhý z okamžiku ukončení měření. První snímek dokazuje. V případě, pokud není dokládána celá videosekvence, zahájení měření konkrétního vozidla. Druhý snímek zobrazuje veškeré naměřené hodnoty a identifikaci ukončení měření konkrétního vozidla. Měřené vozidlo musí být ve druhém snímku zobrazeno ve stejné nebo menší velikosti při nezměněném ZOOMu objektivu“. Návod k obsluze tedy explicitně zakazuje zvětšení vozidla na snímku. Žalovaný přesně vysvětlil, proč zvětšení vozidla na posledním snímku, tedy přiblížení vozidel k sobě, ovlivní výsledek měření v neprospěch obviněného. Také uvedl, že je z videozáznamu zřejmé, že má vozidlo stejnou optickou velikost. Žalobce sám provedl exaktní porovnání velikosti vkládáním úsečky a měřením její velikosti v pixelech a výsledky tohoto srovnání jsou jednoznačné. Pokud by měl žalovaný skutečně zájem zjistit skutkový stav věci, mohl toto měření reprodukovat. Z uvedeného vyplývá, že byla změřena rychlost vyšší, než jakou se vozidlo obviněného skutečně pohybovalo.

Jednání u Krajského soudu v Brně proběhlo dne 3. 9. 2015. Žalobce i jeho právní zástupce se k jednání nedostavili, ač byli včas a řádně předvoláni, neúčast neomluvili, soud proto jednal v jejich nepřítomnosti.

Žalovaný upřesnil písemné vyjádření k žalobě zevrubným podáním informací stran postupu dle návodu k obsluze a menu systému PolCam tzn. popis menu a informací zobrazených na monitoru s tím, že údaje uvedené v levém horním rohu zachycují aktuální datum a čas, v levém dolním rohu je zaznamenán čas zahájení měření a je viditelný na obrazovce do okamžiku jeho ukončení, tedy se jedná o dobu, po kterou bylo vozidlo měřeno. V momentu, kdy uběhne 100m od okamžiku měření, počítač následně vyhodnocuje průměrnou rychlost měřeného vozidla. To znamená, že po ujetí 100m vzdálenosti je ukončeno měření jako takové exaktně. Rychlost vozidla je zobrazena uprostřed dolní řady ve třetím sloupci, výpočet je proveden na základě měření vzdálenosti a času. Pro rychlejší orientaci obsluhy se, v okamžiku ukončení měření, uprostřed obrazovky objeví výsledek rychlosti. V pravém dolním rohu je uveden údaj o rychlosti vozidla, ve kterém je systém nainstalován, aktualizovaný každou vteřinu.

Dále uvedl, že ke zvětšení vozidla na snímku nedošlo, neboť tak jak provedl měření exaktní metodou podle měřidla, jednotlivé snímky jsou totožné, vozidlo jako takové v době měření nezměnilo velikost, měření tudíž dostalo dikci návodu k obsluze a proběhlo v souladu s návodem k obsluze.

Argumentace žalobce, že nebyl dodán kalibrační list, je v rozporu se spisovým materiálem, v němž tento doklad je obsažen.

Potřeba výsledku policistů ve správním řízení nevyvstala, jelikož žalobce nepřednesl žádné kvalifikované pochybnosti nebo návrhy, které by byly nutné k provedení, resp. vyvrácení svědectvím zasahujících policistů. Z videozáznamu, který jako důkaz byl proveden v rámci soudního jednání, bylo zřejmé, že návod k obsluze dodržen byl a že měřené vozidlo v daném místě překročilo nejvyšší dovolenou rychlost. Setrval proto na zamítnutí žaloby.

Ve správním spise se nachází oznámení přestupku Policie ČR, Krajské ředitelství policie JMK, Dálniční oddělení Podivín ze dne 29. 8. 2013, č. j. 212775-1/PŘ-2013-060043-KOL, tiskopis „Oznámení přestupku“ ze dne 29. 8. 2013 s popisem skutkového děje, identifikací řidiče, který s přestupkem nesouhlasil, odmítl tiskopis podepsat. Dále je ve spise založen úřední záznam ze dne 29. 8. 2013 sepsaný nstržm. Petrem Kolajou, ověřovací list č. 224/12 vydaného Autorizovaným metrologickým střediskem AMS K22 dne 9. 10. 2012 s průkazností vlastníka měřidla, názvu a typu měřidla (PolCam PC2006), použité etalony, datum zkoušení měřidla, podmínky měření, výsledek zkoušky, způsob vyznačení ověření na měřidle, a platnost ověření (konec doby platnosti dne 8. 10. 2013). Ve spise se nachází i videozáznam, jímž byl učiněn důkaz v rámci jednání u zdejšího soudu, a který zaznamenal průběh měření žalobcova vozidla v uvedený den a dobu. Z výpisu z evidenční karty osoby bylo zjištěno, že žalobce má 2 záznamy v přestupcích. Dne 26. 9. 2013 vydal správní orgán oznámení o zahájení řízení a předvolání žalobce k ústnímu projednání na den 21. 10. 2013. Písemnost byla jmenovanému doručena dne 9. 10. 2013. Zároveň byl poučen mj. o právu zvolit si zmocněnce, právu nahlížet do spisu, právu označit důkazy na podporu svých tvrzení, právu vyjádřit se ke skutečnostem kladených mu za vinu. Dále byl poučen ve smyslu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Dne 21. 10. 2013 veřejnou datovou sítí (e-mailem) byla zaslána omluva z neúčasti při ústním projednání M. J., zmocněncem, byla přiložena plná moc ze dne 19. 10. 2013, avšak bez podpisu zmocněnce i zmocnitele. Správní orgán I. stupně elektronickým podáním ze dne 21. 10. 2013 upozornil Ing. M. J., že je možné se k ústnímu jednání dostavit i v pozdějších hodinách téhož dne, tj. 21. 10. 2013, i na nutnost doložit originál plné moci k zastupování žalobce. Do termínu nařízeného ústního jednání však ze strany účastníka řízení nebyla doručena náležitá omluva, ani doložen důležitý důvod nedostavení se na předvolání k ústnímu jednání. Dne 31. 10. 2013 bylo vydáno nové předvolání k ústnímu projednání na den 27. 11. 2013, doručené žalobci dne 6. 11. 2013. Zmocněnci Ing. M. J. bylo zasláno vyrozumění o předvolání obviněného k ústnímu jednání na den 27. 11. 2013, zároveň s výzvou, že plná moc ze dne 19. 10. 2013 zaslána elektronicky jmenovaným dne 22. 10. 2013 společně s fakturou za odtah vozu, v důsledku čehož byla zmařena jeho účast při jednání dne 21. 10. 2013 s tím, že je třeba doložit originál této plné moci. Do termínu nařízeného ústního jednání dne 27. 11. 2013 žalobce ani jeho zmocněnec správní orgán nijak nekontaktoval, ani se žádným způsobem neomluvil. Za splnění podmínek dle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích tedy provedl správní orgán ústní jednání v nepřítomnosti obou osob. Následně dne 29. 11. 2013 bylo vydáno rozhodnutí ve věci samé.

Odvolání bylo sepsáno dne 24. 12. 2013, správnímu orgánu I. stupně bylo doručeno prostřednictvím elektronické pošty bez uznávaného elektronického podpisu dne 24. 12. 2013. Následně bylo dne 30. 12. 2013 doručeno odvolání žalobce o shodném obsahu prostřednictvím elektronické pošty s uznávaným elektronickým podpisem. Po vyhodnocení správním orgánem I. stupně bylo zjištěno, že odvolání bylo podáno včas a oprávněnou osobou. Neobsahovalo však náležitosti požadované ust. § 82 odst. 2 správního řádu, nebylo uvedeno, v jakém rozsahu je rozhodnutí napadáno a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Proto vyzval správní orgán prostřednictvím výzvy k odstranění nedostatků a usnesení o určení lhůty k odstranění

nedostatků, doručeno zmocněnci do vlastních rukou dne 17. 1. 2014 (k doplnění těchto náležitostí) a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu do dne 22. 1. 2014. Ve stanovené lhůtě však nebylo odvolání doplněno. Věc byla předložena žalovanému, který rozhodl dne 8. 7. 2014.

Právní názor Krajského soudu v Brně

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Ve věci je třeba předně zdůraznit, že předmětem přezkumného soudního řízení bylo posouzení správnosti postupu správních orgánů ve věci přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o provozu na pozemních komunikacích“) ve spojení s ust. § 18 odst. 3 citovaného zákona. Soud není oprávněn prolomit pravidlo stanovené v ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.

Soud není oprávněn prolomit pravidlo stanovené v ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. K přezkumu správního rozhodnutí přistupuje jednak v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.), jednak zkoumá, zda došlo ke zkrácení subjektivních práv žalobce a jakých práv konkrétně. Zjistí-li pochybení, zvažuje, zda následkem bylo vydání nezákonného správního rozhodnutí. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že o spáchání přestupku bylo ze strany správního orgánu pravomocně rozhodnuto. Řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení. Soud nerozhoduje, zda žalobce spáchal přestupek, ale v závislosti na žalobních námitkách posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí. Soudní řízení je zahajováno na návrh žalobce, na kterém je, aby uvedl veškeré důvody, pro které shledává napadené rozhodnutí nezákonné. Žalobce tedy nese břemeno tvrzení a je na něm, zda zpochybní napadené rozhodnutí, mj. tím, že případně uvede vlastní verzi události. Optikou těchto názorů nahlížel soud i na souzenou věc. Jak vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, www.nssoud.cz, „v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III ÚS 101/95)“. Pro úplnost lze dále odkázat i na rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2003, sp. zn. 7 A 82/2002, www.nssoud.cz, dle kterého: „dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou

váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného“. V této souvislosti soud dále odkazuje na ustálenou judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, www.nssoud.cz, dle kterého „funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu s právního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost ...“.

Z výše uvedeného vyplývá, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (in dubio pro reo). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvinout, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, bod 18).

Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavně-právními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem ÚS ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I ÚS 533/98, N 81/18 Sb. NÚ 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (ust. § 3 správního řádu) (viz body 20 až 22 citovaného usnesení č. j. 5 As 126/2011-68).

Podle článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod platí, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. O oprávnění policie vykonávat dohled nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích není pochyb, toto oprávnění přímo vyplývá z ust. § 124 zákona o silničním provozu. V ust. § 79a odst. 1 věta první zákona o silničním provozu ve znění platném v době spáchání přestupku se stanoví, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Je proto možné dovodit, že měření rychlosti vozidel reprezentuje jeden ze způsobů, kterým státní

moc (policie) uplatňuje své oprávnění dohlížet na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Zákon dává v daném případě nezpochybnitelné oprávnění policii měřit rychlost vozidel, avšak jakým způsobem bude měření probíhat (tedy samotnou činnost) již zákon neřeší a ani by to nebylo dost dobře možné, protože by se nikdy nepodařilo postihnout všechny situace, které mohou při měření rychlosti nastat. Navíc je třeba dodat, byť nejde o argument zásadní, že postupy při měření rychlosti se mohou měnit a vyvíjet a bylo by zcela neefektivní, kdyby musela být každá taková změna podrobena schvalování ve zdlouhavém legislativním procesu.

Provedený výklad zcela jistě neznamená, že není nutné trvat na kvalitě provedení měření a splnění všech dalších podmínek (správně fungující a kalibrované měřicí zařízení, metodika měření, proškolená obsluha a další). Samotnou kvalitu měření však posuzují správní orgány, popřípadě soudy, v řízení o přestupku, a to v každé věci individuálně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51). Navíc každý, kdo je ze spáchání přestupku obviněn, má právo kvalitu důkazního prostředku rozporovat. Právě takovým postupem jsou dostatečně zaručena práva účastníka silničního provozu, aby důkaz o překročení rychlosti byl s to danou skutečností opravdu osvědčit. Vnitřní předpisy policie v nyní posuzované oblasti slouží především tomu, aby byl důkaz pořízen v dostatečné kvalitě, a tudíž použitelný v přestupkovém řízení. Závaznost vnitřních předpisů pro jednotlivé policisty potom plyne přímo ze zákona, konkrétně z ust. § 5 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (k otázkám závaznosti vnitřních předpisů navíc srov. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005-57, popř. rozsudek ze dne 23. 8. 2007, č. j. 7 Afs 45/2007-251, www.nssoud.cz).

K námitkám žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu v rámci správního řízení je možné poznamenat, že právní rozbor správních orgánů dostatečně vysvětluje, proč policie jednala v souladu se zákony a proč jsou opatřené důkazy ve správním řízení použitelné v té podobě, v které byly zajištěny a provedeny. Z pohledu důkazního je důležité (i s odkazem na ust. § 51 odst. 1 správního řádu), aby byl zjištěn skutečný stav věci a důkaz byl pořízen a proveden v souladu se zákonem. Nad rámec uvedeného je však možné podotknout, že začátek i konec kontrolní činnosti je zřejmý z přiložené videosekvence, videozáznamem soud provedl důkaz v průběhu soudního jednání. Je zjevné, že vozidlo při započetí měření až k okamžiku skončení měření má na výstupu z měřicího zařízení stejnou optickou velikost. Ukončení měření rychlosti se vztahuje k okamžiku dokončení měřené vzdálenosti a je zaznamenáno v levém dolním rohu videozáznamu (vyhodnocení rychlosti následuje s časovou prodlevou). Dle pokynu v návodu k obsluze nesmí být do tohoto okamžiku manipulováno se ZOOMem a taktéž měřené vozidlo nesmí být na záznamu větší než při zahájení měření. Taková skutečnost by totiž prokazovala, že měřené vozidlo by jelo pomaleji než vozidlo, které měření provádělo. Žalovaný dostatečně průkazně vysvětlil při jednání dne 3. 9. 2015 způsob a postup při měření rychlosti žalobcova vozidla v souladu s návodem k obsluze. Všechny informace zobrazeny na monitoru byly zaznamenány na pevném disku záznamového zařízení. Soud proto neměl důvodu zpochybnit jeho argumentaci.

Optikou tohoto náhledu soud konstatuje, že důkazy o rychlosti jízdy žalobce i způsobu měření rychlosti byly pořízeny v souladu se zákonem a mohly tak být v řízení o přestupku použity. Žalobcovy výtky proti způsobu měření rychlosti jízdy a jeho správnosti tak zůstaly liché. K provedení dalších důkazů by byl správní orgán povinen přistoupit jen tehdy, pokud by ve věci zůstaly i nadále významné skutkové pochybnosti, resp. by skutková zjištění správních orgánů byla žalobcem rozumným způsobem zpochybněna. Tak tomu by mohlo být

např. v případě, kdyby žalobce tvrdil, že byl ke zrychlení donucen tím, že jej policejní vozidlo dojelo značnou rychlostí a vytvořilo tím nebezpečnou dopravní situaci, což bylo navíc spojeno s nejasnostmi kolem videozáznamu celé dopravní situace (viz rozsudek NSS ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, www.nssoud.cz).

Jak již shora uvedeno, primárně je důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. ust. § 52 správního řádu). Tato situace však v daném případě nenastala. V oznámení o přestupku ze dne 29. 8. 2013 žalobce nezpochybnil výsledek měření, k danému podezření z přestupku se vůbec nevyjádřil a oznámení o přestupku ani nepodepsal. Během správního řízení tak zůstal zcela nečinný, nenavrhл provedení důkazů, ani nevzněl během řízení před správními orgány jakýchkoli námitek vůči zjištěnému skutkovému stavu, ani vůči provedení měření rychlosti. Vzhledem k tomu, že správní orgány neměly jakýchkoli pochybností ve správnosti měření, kdy je zjevné, že policisté provedli měření v souladu s návodem k obsluze, nemanipulovali s nastavením ZOOM při měření rychlosti motorového vozidla (hodnota ZOOM na videozáznamu je umístěna na horní liště uprostřed, zůstala nezměněna), nebyly zjištěny významné skutkové pochybnosti, které by bylo třeba odstranit. K samotné videosekvenci soud uvádí, že tato byla vyhodnocena jako důkaz, který osvědčuje žalobcovo překročení rychlosti. Ze záznamu je patrná jak naměřená rychlost, tak samotný průběh měření a registrační značka žalobcova vozidla. Dodaná videosekvence je naprosto průkazná a její souvislost nezpochybňuje žádná objektivní skutečnost. V žádném případě nebyla prokázána a potvrzena teorie nesprávného měření rychlosti vozidla tak, jak je nastíněna v žalobní námitce.

Další argumentace žalobce se týká kalibrace měřicího zařízení PolCam PC2006. Ani tyto námitky nepovažoval soud za důvodné. Je třeba zdůraznit, že právě pro případy, kdy by mohlo podobnými vlivy, které nastínil žalobce v žalobě, tj. faktický vliv výměny kol na průběh měření, měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřicího zařízení 3 %, která je na výsledek měření aplikována. Nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že překročení povolené rychlosti bylo velmi významné (178 km/hod.) a rovněž po započítání odchylky (překročení o 42 km/hod.), byla naměřená rychlost výrazně vyšší než povolená rychlost na dálnici a silnici pro motorová vozidla 130 km/hod. (ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu). Lze tedy vyloučit, že by provozní podmínky měřicího zařízení vůbec mohly mít na výsledek měření tak významný vliv, že by nebyla naplněna skutková podstata daného přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-38, www.nssoud.cz).

Z průběhu správního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o spáchaném přestupku, ověřovací list č. 224/12 Autorizovaného metrologického střediska AMS K22 ze dne 9. 10. 2012, dle kterého v době měření byl uvedený silniční rychloměr řádně kalibrován, záznam průběhu měření ze systému PolCam zaznamenaného na digitálním nosiči dat – CD. I podle zdejšího soudu jsou předestřené důkazní prostředky dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, zvláště pak za situace, kdy sám žalobce nepopíral, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdil, že nesouhlasí s použitím důkazů a způsobem měření.

Ve světle výše uvedených zásad je proto zřejmo, že postup žalovaného i správního orgánu I. stupně nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, při měření

rychlosti vozidla žalobce byla dodržena všechna stanovená pravidla pro správné měření rychlosti.

Krajský soud v Brně proto uzavírá, že nebyly dány důvody k vyhovění stížných námitek, proto žaloba ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodná byla zamítnuta.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Náhradu nákladů řízení spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu soud dle ust. § 60 odst. 7 s.ř.s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřizná (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, www.nssoud.cz).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. září 2015

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová